

AZ ÚR JÉZUS CSODÁI

A kánai menyegző

János evangéliuma 2,1-12

¹A harmadik napon menyegző volt a galileai Kánában. Ott volt Jézus anyja. ²Meghívták Jézust és tanítványait is a menyegzőre. ³Amikor elfogyott a bor, Jézus anyja így szólt hozzá: „Nincs boruk.” ⁴Mire Jézus azt mondta: „Vajon énram tartozik ez, vagy terád, asszony? Nem jött még el az én óráim.” ⁵Anyja így szólt a szolgálkhoz: „Bármit mond nektek, tegyétek meg.” ⁶Volt ott hat kőveder a zsidók tisztálkodási rendje szerint, amelyekbe egyenként két vagy három métréta fért. ⁷Jézus így szólt hozzájuk: „Töltsétek meg a vedreket vízzel.” És megtöltötték színültig. ⁸Aztán így szólt hozzájuk: „Most merítsetek, és vigyetek a násznagynak.” Ők vittek. ⁹Amikor a násznagy megízlelte a vizet, amely borrá lett, mivel nem tudta, honnan van, csak a szolgálk tudták, akik a vizet merítették, odahívta a vőlegényt, ¹⁰és így szólt hozzá: „Minden ember a jó bort adja fel először, és amikor megittasodtak, akkor a silányabbat: te pedig ekkorra tartogattad a jó bort.” ¹¹Ezt tette Jézus első jelként a galileai Kánában, így jelentette ki dicsőségét, és tanítványai hittek benne. ¹²Ezután lement Kapernaumba anyjával, testvéreivel és tanítványaival együtt, és ott tartózkodtak néhány napig.

Ötezer ember megvendéglése

János evangéliuma 6,1-15

¹Jézus ezután elment a Galileai-tengernek, a Tibériás tavának túlsó partjára. ²Nagy sokaság követte őt, mert látták azokat a jeleket, amelyeket a betegeken tett. ³Jézus pedig felment a hegyre, és ott leült a tanítványaival együtt. ⁴Közel volt a húsvét, a zsidók ünnepe. ⁵Amikor Jézus körültekintett és látta, hogy nagy sokaság közeledik hozzá, így szólt Fülöpnek: „Honnan vegyünk kenyeret, hogy ezek ehessenek?” ⁶Ezt pedig azért kérdezte tőle, hogy próbára tegye, mert ő már tudta, mit fog tenni. ⁷Fülöp így válaszolt neki: „Kétszáz dénár árú kenyér sem elég nekik, hogy mindenki kapjon valami keveset.” ⁸Egyik tanítványa, András, a Simon Péter testvére így szólt hozzá: ⁹„Van itt egy gyermek, akinél van öt árpakenyér és két hal, de mi ez ennyinek?” ¹⁰Jézus ezt mondta: „Ültessétek le az embereket.” Nagy fű volt azon a helyen. Letelepédtek tehát a férfiak, szám szerint mintegy ötezren. ¹¹Jézus pedig vette a kenyereket, hálát adott, és kiosztotta az ott ülőknek; ugyanúgy osztott a halakból is, amennyit kívántak. ¹²Amikor pedig jóllaktak, így szólt tanítványaikhoz: „Szedjétek össze a felesleges darabokat, hogy semmi ne menjen kárba.” ¹³Összeszedték tehát, és tizenkét kosarat töltöttek meg az öt árpakenyérből való darabokkal, amelyek feleslegesek voltak azoknak, akik ettek. ¹⁴Az emberek, látva a jelt, amelyet tett, ezt mondták: „Ez valóban az a próféta, akinek el kellett jönnie a világba.” ¹⁵Amikor pedig Jézus észrevette, hogy érte akarnak jönni, és el akarják ragadni, hogy királlyá tegyék, visszavonult ismét a hegyre egymagában.

Jézus a tengeren jár

Máté evangéliuma 14, 22-33

²²Jézus ezután nyomban kényszerítette tanítványait, hogy szálljanak hajóba, és menjenek át előtte a túlsó partra, amíg ő elbocsátja a sokaságot. ²³De miután elbocsátotta a sokaságot, felment a hegyre magánosan imádkozni. Amikor beesteledett, egyedül volt ott. ²⁴A hajó pedig már messze eltávolodott a parttól, és a hullámok között hányódott, mert ellenszél volt. ²⁵A negyedik éjszakai őrváltáskor odament hozzájuk Jézus a tengeren járva. ²⁶Amikor a tanítványok meglátták, hogy a tengeren jár, megrettentek, azt mondták, hogy kísértet, és ijedtükben felkiáltottak. ²⁷De Jézus azonnal megszólította őket, és ezt mondta: „Bízzatok, én vagyok, ne féljete!” ²⁸Péter ekkor így szólt hozzá: „Uram, ha te vagy, parancsold meg, hogy menjek oda hozzád a vízzen.” ²⁹Mire ő így szólt: „Jöjj!” Péter erre kiszállt a hajóból, elindult a vízzen, és Jézus felé ment. ³⁰Amikor azonban az erős szélre figyelt, megijedt, és amint süllyedni kezdett, felkiáltott: „Uram, ments meg!” ³¹Jézus azonnal kinyújtotta a kezét, megragadta őt, és ezt mondta neki: „Kicsinyhitű, miért kételkedtél?” ³²És amint beszálltak a hajóba, elült a szél. ³³A hajóban levők pedig leborultak előtte, és ezt mondták: „Valóban Isten Fia vagy!”

Jézus lecsendesíti a tengert

Márk evangéliuma 4, 35-41

³⁵Ugyanezen a napon, amikor este lett, így szólt hozzájuk: „Menjünk át a túlsó partra.” ³⁶Miután tehát elbocsátották a sokaságot, magukkal vitték őt, úgy, ahogy éppen a hajóban volt; de más hajók is voltak a nyomában. ³⁷Ekkor nagy szélvihar támadt, és a hullámok becsaptak a hajóba, úgyhogy az már kezdett megtelni. ³⁸Ő pedig a hajó hátsó részében volt, és a vánkoson aludt. Ekkor felébresztették, és így szóltak hozzá: „Mester, nem törődsz azzal, hogy elveszünk?” ³⁹Ő pedig felkelt, ráparancsolt a szélre, és azt mondta a tengernek: „Hallgass el, némulj meg!” És elállt a vihar, és nagy csendesség lett. ⁴⁰Akkor ezt mondta nekik: „Miért féltetek ennyire? Miért nincs hitetek?” ⁴¹Nagy félelem fogta el őket, és így szóltak egymáshoz: „Ki ez, hogy a szél is, a tenger is engedelmeskedik neki?”

Péter halfogása

Lukács evangéliuma 5, 1-11

¹Amikor egyszer a sokaság hozzá tódult, és hallgatta az Isten igéjét, ő a Genezáret-tó partján állt. ²Meglátott két hajót, amely a part mentén vesztegelt; a halászok éppen kiszálltak belőlük, és hálóikat mosták. ³Ekkor beszállt az egyik hajóba, amelyik Simoné volt, és megkérte, hogy vigye őt egy kissé beljebb a parttól, azután leült, és a hajóból tanította a sokaságot. ⁴Miután abbahagyta a beszédet, ezt mondta Simonnak: „Evezz a mélyre, és vessétek ki hálóitokat fogásra!” ⁵Simon így felelt: „Mester, egész éjszaka fáradtunk ugyan, és semmit sem fogtunk, de a te szavadra mégis kivetem a hálókat.” ⁶S amikor ezt megtették, olyan nagy tömeg halat kerítettek be, hogy szakadoztak a hálók; ⁷ezért intettek társaiknak, akik a másik hajóban voltak, hogy jöjjenek és segítsenek nekik. Azok pedig odamentek, és annyira megtöltötték mind a két hajót, hogy majdnem elsüllyedtek. ⁸Simon Péter ezt látva leborult Jézus lába elé, és így szólt: „Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!” ⁹A halfogás miatt ugyanis nagy félelem fogta el őt és azokat, akik vele voltak és segítettek; ¹⁰de ugyanígy Jakabot és Jánost, a Zebedeus fiait is, akik társai voltak Simonnak. Jézus akkor így szólt Simonhoz: „Ne félj, ezentúl emberhalász leszel!” ¹¹Erre kivonták a hajókat a partra, és mindent otthagya követték őt.

Jézus megfizeti a templomadót

Máté evangéliuma 17, 24-27

²⁴Amikor Kapernaumba értek, odamentek Péterhez azok, akik a templomadót szedték, és megkérdezték tőle: „A ti mesteretek nem fizet templomadót?” ²⁵„De igen” - felelte. Amikor bement a házba, Jézus megelőzte, és így szólt: „Mit gondolsz, Simon, a földi királyok kiktől szednek vámot vagy adót: fiaiktól-e vagy az idegenektől?” ²⁶Miután így felelt: „Az idegenektől”, Jézus ezt mondta neki: „Akkor tehát a fiak szabadok. ²⁷De hogy ne botránkoztassuk meg őket, menj a tengerhez, vedd be a horgot, és fogd ki az első halat, amely ráakad. Amikor felnyitod a száját, találsz benne egy ezüstpénzt, vedd ki, és add oda nekik értem és érted.”

Jairus leányának feltámasztása

Lukács evangéliuma 8, 41-42 és 49-56

⁴¹Ekkor egy Jairus nevű ember jött hozzá, aki a zsinagóga elöljárója volt; és Jézus lába elé borulva kérlelte, hogy jöjjön el a házába, ⁴²mivel egyetlen leánya, aki mintegy tizenkét éves volt, halálán van. Menet közben a sokaság minden oldalról szorongatta. ⁴⁹Még beszélt, amikor jött valaki a zsinagógai elöljáró házatól, és így szólt: „Leányod meghalt, ne fáraszd tovább a Mestert!” ⁵⁰Amikor Jézus ezt meghallotta, ezt mondta neki: „Ne félj, csak higgy, és meggyógyul.” ⁵¹Amikor bement a házba, senkit sem bocsátott be, csak Pétert, Jánost, Jakabot, meg a kislány apját és anyját. ⁵²Mindnyájan sírtak és gyászolták a leányt, de ő így szólt hozzájuk: „Ne sírjatok, nem halt meg, csak alszik!” ⁵³Erre kinevették, mert tudták, hogy meghalt. ⁵⁴Ő azonban megfogta a leány kezét, és szólította: „Leányom, ébredj!” ⁵⁵Ekkor visszatért bele a lélek, és azonnal felkelt. Jézus pedig meghagyta, hogy adjanak neki enni. ⁵⁶Szülei nem tudtak hová lenni az ámulattól, ő pedig megparancsolta nekik, hogy senkinek ne mondják el, ami történt.

Lázár feltámasztása

János evangéliuma 11,1-44

¹Volt pedig egy beteg ember, Lázár, Betániából, Máriának és testvérének, Mártának a falujából. ²Mária volt az, aki megkenste az Urat kenettel, és megtörölte a lábát a hajával: az ő testvére, Lázár volt a beteg.³A nővérei megüzenték Jézusnak: „Uram, íme, akit szeretsz, beteg.” ⁴Amikor Jézus ezt meghallotta, ezt mondta: „Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségét szolgálja, hogy általa megdicsőüljön az Isten Fia.” ⁵Jézus szerette Mártát, ennek nővérét és Lázárt. ⁶Amikor tehát meghallotta, hogy beteg, két napig azon a helyen maradt, ahol volt, ⁷de azután így szólt tanítványaihoz: „Menjünk ismét Júdeába!” ⁸A tanítványok ezt mondták neki: „Mester, most akartak megkövezni a zsidók, és ismét oda mégy?” ⁹Jézus így válaszolt: „Nem tizenkét órája van-e a nappalnak? Ha valaki nappal jár, nem botlik meg, mert látja a világ világosságát, ¹⁰de ha valaki éjjel jár, megbotlik, mert nincs világossága.” ¹¹Ezeket mondta nekik, és azután hozzátette: „Lázár, a mi barátunk elaludt, de elmegyek, hogy felébresszem.” ¹²A tanítványok ezt felelték rá: „Uram, ha elaludt, meggyógyul.” ¹³Pedig Jézus a haláláról beszélt, de ők azt gondolták, hogy álomba merülésről szól. ¹⁴Akkor azután Jézus nyíltan megmondta nekik: „Lázár meghalt, ¹⁵és örülök, hogy nem voltam ott: tiértetek, hogy higgyetek. De menjünk el hozzá!” ¹⁶Tamás, akit Ikernek neveztek, azt mondta tanítványtársainak: „Menjünk el mi is, hogy meghaljunk vele.” ¹⁷Amikor aztán Jézus odaért, megtudta, hogy már négy napja a sírban van. ¹⁸Betánia pedig közel, mintegy félórányira volt Jeruzsálemhez, ¹⁹ezért a zsidók közül sokan elmentek Mártához és Máriához, hogy vigasztalják őket testvérük miatt. ²⁰Márta, amint meghallotta, hogy Jézus jön, elébe ment, Mária azonban otthon maradt. ²¹Márta ekkor így szólt Jézushoz: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.” ²²De most is tudom, hogy amit csak kérsz az Istentől, megadja neked az Isten.” ²³Jézus ezt mondta neki: „Feltámad a testvéred!” ²⁴Márta így válaszolt: „Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor, az utolsó napon.” ²⁵Jézus ekkor ezt mondta neki: „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is, él; ²⁶és aki él, és hisz énbenem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?” ²⁷Márta így felelt: „Igen, Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia, akinek el kell jönnie a világba.” ²⁸Miután ezt mondta, elment, és titokban szólt a testvérének, Máriának: „A Mester itt van, és hív téged.” ²⁹Ő pedig, amint ezt meghallotta, gyorsan felkelt, és odament hozzá. ³⁰De Jézus még nem ért be a faluba, hanem azon a helyen tartózkodott, ahol Márta találkozott vele. ³¹A zsidók, akik vele voltak a házban, és vigasztalták, látták, hogy Mária hirtelen felállt, és kiment. Utánamentek tehát, mert azt gondolták, hogy a sírbolthoz megy, hogy ott sírjon. ³²Mária pedig, amint odaért, ahol Jézus volt, meglátta őt, leborult a lába elé, és így szólt hozzá: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.” ³³Amikor Jézus látta, hogy Mária sír, és a vele jött zsidók is sírnak, megrendült lelkében és háborgott, ³⁴és megkérdezte: „Hova helyeztéték őt?” Azt felelték: „Uram, jöjj és lásd meg!” ³⁵Jézus könnyekre fakadt. ³⁶A zsidók ezt mondták: „Íme, mennyire szerette!” ³⁷Közülük néhányan pedig így szóltak: „Ő, aki a vak szemét megnyitotta, nem tudta volna megtenni, hogy ez ne haljon meg?” ³⁸Jézus - még mindig mélyen megindulva - a sírhoz ment: ez egy barlang volt, és kő feküdt rajta. ³⁹Jézus így szólt: „Vegyétek el a követ.” Márta, az elhunyt testvére így szólt hozzá: „Uram, már szaga van, hiszen negyednapos.” ⁴⁰Jézus azonban ezt mondta neki: „Nem mondtam-e neked, hogy ha hiszel, meglátod az Isten dicsőségét?” ⁴¹Elvették tehát a követ, Jézus pedig felemelte a tekintetét, és ezt mondta: „Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál.” ⁴²Én tudtam, hogy mindig meghallgatsz, csak a körülálló sokaság miatt mondtam, hogy elhiggyék, hogy te küldtél engem.” ⁴³Miután ezt mondta, hangosan kiáltott: „Lázár, jöjj ki!” ⁴⁴És kijött a halott, lábán és kezén pólyákkal körülkötve, arcát kendő takarta. Jézus szólt nekik: „Oldjátok fel, és hagyjátok elmenni!”